

Hála

Mint a pécsi jogi karon végzett jogásznemzedékek egyik tagja, jómagam is tanítványa voltam Kengyel professzornak a harmadik évezred elején. Szuggesztív és zseniális előadásaiival, kiváló tankönyvével olyannyira megszerettette velem a polgári eljárásjogot, hogy a harmadik évfolyamon habzsoltam a tananyagot, nem tudtam betelni vele. Bár akkoriban mindenki tudta, hogy a „pépé szigorlat” a jogásszá válás vízvázasztója, én nem féltem, a tananyag a részemmé vált. Nem nála szigorlatoztam, de most már nyugodtan bevallhatom, hogy a három év alatt az első olyan vizsgám volt, ahová magabiztosan mentem. És ezt nagyrészt neki köszönhetem.

A jeles szigorlat után lelkesedésem határtalan lett a polgári eljárásjog iránt, ezért jelentkeztem demonstrátornak a Polgári Eljárásjogi Tanszékre, ahol a mentorom Kengyel Miklós professzor lett. Bár zsenge növendék voltam, lelkesedésemet nagyra értékelte, és más tanszékek demonstrátoraival ellentétben, akiket alig engedtek közel a tudomány lángjához, Kengyel professzor kezdettől fogva komoly feladatokat bízott rám. Szabad hozzáférést biztosított az egyetemi magánkönyvtárhoz is; repestem az örömtől, hiszen az eljárásjog-tudomány csarnoka nyílt meg előttem. Akkor még nem tudtam, de ma már igen: a jog tudományos művelésének szeretetét ajándékozta nekem, amiért örökké hálás leszek neki.

Negyedéves joghallgató lehettem, amikor vettem a bátorságot, hogy egy általam tökéletesre csiszoltnak hitt tanulmányom tervezetét megmutassam neki. Egy hetet kért az elolvasására. Izgatottan vártam a következő heti, szokásos hétfő délutáni „szeánsunkat”.... Örökre a lelkembe vésődött az az érzés, ahogy a tőle megszokott atyai szeretet hangnemébe csomagolt kritikáját hallgatva, a piros színű tollal írt javításoktól szinte olvashatatlaná silányult eredeti szöveg láttán megsemmisültem a második emeleti sarokirodájában. Az a mű máig befejezetlen maradt... De látott bennem valamit, nem tett le rólam, folyton lelkesített. Terelgetése és bátorítása egyre jobb és jobb teljesítményre sarkallt, és elkezdtem publikálni. A jog tudományos művelőjét faragta belőlem: máig fülemben csengetnek értékes tudománytechnikai és stilsztikai intelmei. Hálás vagyok, hiszen az egyik legnagyobbtól tanulhattam.

És ugyanúgy, ahogy az égiek ilyen világosan a Polgári Eljárásjogi Tanszékre vezéreltek, én már a jogi egyetem befejezése előtt eldöntöttem: polgári bíró leszek. Így lett. Ezt pedig – többek mellett – neki is köszönhetem.

Életem egyik legnehezebb döntése az alma mater Polgári Eljárásjogi Tan-
széke és a bírósági életpálya közötti választás volt. Döntöttem. Választásomat
nagyon nehezményezte. Sajnos már soha nem tudom meg, csak reménykedhetem
benne, hogy szíve mélyén meg tudott nekem bocsátani.

Szóval mit érzek iránta most, amikor e sorokat írom? Talán nevetségesen
jelentéktelennek hangzik, de hálát, mert nincsen rá superlatívuszba helyezhető
más kifejezés.

*Hálás vagyok neked, Miklós, mert ma, a bírói hivatásom gyakorlása és a tudományos
kutatásaim során tanításaid egy töredékét továbbvihetem.*

Simon Károly László